

V I L Á G S Z E M L E

A Pyreneusi félszigeten tovább folyik a szervezett-regresszió és a szocializmus csatája, mely tükörképe kicsinyben annak az állóharcnak, melynek gigászi hadszíntere az egész világ. A spanyol polgárháború és a vele kapcsolatos események tanulságai mindenképpen jelentősek. Itt csak azt ragadjuk ki, amely a céltudatos vezetés és szervezettség döntő voltát igazolja. Ennek hiányát sinylik meg most Hispánia progresszív tömegei és ennek a révén lehetett az ostromlott Toledo (melyet egy világháborús rohamzászlóalj három nap alatt foglalt volna el) felmentése a szervezett-regresszió világünnepé.

A történelem malma gyorsan őröl! Az aranyblokk összeomlása újból rávilágít a tőkésrend egyenlőtlen fejlődésének döntő fontosságára. Ez a törvényszerűség látszik a nyugati, fejlett tőkésrendi államok amaz erőlködésén is, amit az egységes világpiac helyreállítása érdekében — oly reménytelenül — kifejtének. Az aranyblokk fegyverletételének első áldozata Németország lesz, melynek ipari termékei most még fokozottabb konkurenciára találnak majd a külföldön. Németországnak is devalválnia kéne, de ez aranytartalék hiányában — a korlátlan infláció megindulását jelentené, ami pedig a hitlerizmus végítélete volna. Így a Harmadik Birodalom a teljes autarchiára fanyalodik, melynek ellenőrzését Göring vette kezébe. Schacht ideje lejárt, a Birodalom teljesen a hadigazdálkodásra veti magát különböző 'Ersatzstoff'-jaival és drákói korlátozásaival, s mivel ilyen gazdálkodás hosszú ideig nem tartható fenn: a nagy kirombanás órája közeleg. *Ciano* olasz külügyminiszter berlini látogatása ebből a szempontból értékelendő. Tudni kell, hogy Itália pénzügyi helyzete is igen súlyos és kölcsönt (az abessziniai befektetésekre is) csak politikai engedmények árán kaphatna Párizstól — de nem Angliától. Így az olasz külügyér németországi tárgyalásai egy *ujabb taktika* megbeszélését célozzák, — az öthatalmi értekezlet előestéjén, mely amugysem kecsegtet nagy sikerrel. Érti ezt Belgium is, amely hirtelen szakított a nemzetközi békepaktumok és katonai szövetségek politikájával, hogy visszatérjen az 1831-1914-es semlegességi állapothoz, mely korban önerejéből állt őrt határain. Belgium még a látszatát is kerülni óhajtja annak, mintha az eljövendő nagy világkonflagrációban már előre az egyik félnek kötelezné el magát és pedig a birtokon belül állónak. Konkrétan: az újonnan felfegyverzett Németországról köztudomású, hogy franciaellenes katonai támadása Belgium testén át vezetne és ennek erkölcsi indokolását (ellenséges szövetség) akarja Brüsszel már előre megingatni, miközben természetesen továbbra is fokozza katonai készülődéseit a szolgálati időnek 8-ról 12 hónapra való emelésével és az erődrendszer kiépítésével. Lehetetlen azonban meg nem látni, hogy a franciákkal való szoros együttműködés feladásának belpolitikai okai is vannak. A szervezett-regresszió új kijegecesedési pontja, a Rex-mozgalom, *Leon Degrelle* vezetésével májusban áttörte a régi pártkereteket, amikor egy csapásra 33 mandátummal vonult be a parlamentbe. A Rex hangos antibolsevista agitációja és a 'bankszter' (üzletes régi politikusok) leleplezése, úgy a polgárságban, mint a kispolgárságban erős táborot tudott gyűjteni. Degrelle most a nemzetiségi ellentét kiaknázására vetette magát, mégpedig sikerrel. *Van Severen* flamand nemzetiszocialistáival és *Sap* 'Flamand Nemzeti Egyesülésével' szövetségre, valamint a teljesen német zsoldban álló 'Dinaso'-mozgalommal kooperálva, éket vert a régi nagy konzervatív pártszervezet, a Katholikus Unió soraiba, mely a Rex-agitáció hatása alatt felbomlott és

---

egy flamand *Katholieke Vlaansche Volksparty-ra* és egy vallon *Parti Catholique Social-ra* szakadt, melyeket már csak egy laza pártkeret, a *Katholikus Blokk* tart valahogy egybe. A rexisták és a flamandok a szervezett-regresszió útjára léptek, Belgiumot két különnyelvű (csak Brüsszel maradna kétnyelvű) autonóm országrészre akarják bontani, hadatüzennek a marxizmusnak és Németországgal rokonszenveznek. A társadalmi ellentétek kiélesedése, a koalíciós *Van Zeeland* kormány ingadozása, a szociáldemokrata párt belső ellentétei, mind a rexisták és szövetségeseik malmára hajtja a vizet és így érthető, ha a hivatalos külpolitika nem hajlandó továbbra is vállalni a német határ fegyveres őrének a szerepét. Ez meglehetősen konsternációt keltett Párizsban, de Londonban is, hiszen a mai haditechnika fejlettsége mellett „Anglia határai a Rajnánál vannak.” Angliának és Franciaországnak tehát szaporodnak a nehézségei a kollektív biztonság elve körül, másszóval Németország részére nyitva marad a keleti agresszió útja. Ez agresszióra a Baltikum új külpolitikai orientációja is reményt ad. Esztországban *Akel* külügyminiszter politikája sem nélkülözi az oroszellenes izt, sőt a németbarátságot sem, ami most a „balti báró” földesurakat letörő parasztpárt teljhatalma idején meglepő. Az oroszellenes, de még jobban kihangsúlyozott németbarát külpolitika másik exponense az észtek testvérnemzete, Finnország. A lezajlott kormányváltás ezt csak megerősítette. Alkotmányszerűen a választási győzelmet arató szociáldemokráciának kellett volna az új kormányt megalakítani, de *Svinhufud* elnök, az 1918-as ellenforradalom vezére megakadályozta. Így az agrárpárti *Kallio* parlamenti elnök alakított kisebbségi kabinettet. A belügyminiszter továbbra is a megszegyenített *Puhakka* maradt, míg külügyminiszter az oroszellenes *Holsti* lett, aki már 1922-ben oroszellenes baltiblokkot hozott össze Varsóban. *Holsti* újra megkísérli a balti államok és Lengyelország antiszovjet tömörítését, de aligha sikerrel, mert a finn közvéleményben mindinkább a skandináv orientáció gondolata erősödik, mely egy skandináv blokkot várja semlegessége megóvását az eljövendő háborúban.

Skandináviában lefolytak a norvég választások, melyek ugyan 69-ről 71-re emelték a szociáldemokrata mandátumok számát, de ez még nem abszolút többsége a 150 tagu parlamentnek. Ám megerősödtek a konzervatívok is, amiben nagy része van *Quisling* őrnagy volt hadügyminiszter szervezett-regressziót képviselő *NacionaIje Sammling-jának*, melynek agitációjához Knut Hamsun is csatlakozott. Norvégia, minit az egész Skandinávia is, alaposan profitál a fegyverkezési konjunkturából és ez népszerűséget biztosít *Nygaardsvold* munkáskormányának, mely több szociálpolitikai reformot hajtott végre. A hadi-készülődések konjunkturájára vonatkozóan elegendő a svéd *A. B. Grängelsberg-Oxelösund*, A világ legnagyobb vasérctermelőjének statisztikáját megnézni. Eszerint az elmúlt háromnegyed évben 7.05 (tavaly 4.06) millió tonna vasércet exportált, melynek 70%-a Németországba, 12%-a Angliába ment. (Amellett Németország saját vasérctermelése is 6 millió tonnára emelkedett, az 1932-es 1.34 millió tonnát kitevő mélypontról!) És Finnország is felépíti a maga első ágyúgyárát...

A hadsereg korszerű felszerelését vette programjába *Rydz Smigly* is, ki most Pilsudski utódként Lengyelország marsallja lett. Francia pénzzel fognak fegyverkezni, kiépíteni Gdynia kikötőjét és a hozzávezető vasutakat, s motorizálni a közlekedési eszközöket. Ez utóbbi ugyan még csak legkezdetén tart: az összes autók száma ma 36.243, ami nem is egytizedét, teszi a Németországban 1935-ben gyártottaknak. A fegyverkezés felfedi Lengyelország nyersanyagokban való rossz ellátását. A 24

főnyersanyagból csak tizzel rendelkezik és nagymennyiségű élelmiszert is kénytelen behozni. Ezért ujult erővel hangzanak fel a gyarmatkövetelések. Főhangoztatója a „Tengeri és Gyarmati Liga”, élén *Sosnovski* hadseregfelügyelővel. — A Népszövetség gazdasági tanácsában hivatalosan is bejelentett gyarmat-igényt a kivándorlás problémája is felszinen tartja. *Skladkovski* miniszterelnök támogatja a cionisták zsidó kivándorlási mozgalmát is és szót emelt Cyprus zsidó kolonizációja mellett. A főlöszleges belső munkaerő felszívását szolgálja a *Junaki* (levente) mozgalom, amit ujabban a hadügyminisztérium vett kezébe. A *Junaki* bulgár és német példákön épült munkahadsereg, melynek létszámát 12 ezer-ről 100 ezerre emelik, hogy a 18-20 éves munkanélkülieket utépitésre, folyószabályozásra, meliorációkra használják fel, testedzés és hazafias oktatás kíséretében. Persze ez alig oldhatja meg a munkanélküliség problémáját, melynek falusi szektorán kényszerparcellázásokkal akarnak segíteni. A Radzivil, Lubomirski, Potocki, Lanckoronski, Badeni feudális családoktól, valamint zsidó birtokosoktól elveendő föld az első hradásókkal szemben mindössze 27 ezer hektárt fog kitenni, viszont a négyéves-terv beruházási költségei 1937-re egy negyedével, 350 millió zlotyra emelkedik. Mindez a parasztság megnyerését célozza, melyért az egykori légionáriusok új pártot, a Nemzeti-állami tábort' is alakították. Am a parasztság a szociáldemokráciával nyílt szövetségben mereven szembenáll a kormánnyal. Lodz és Mlava községtanácsi választásainál a szociáldemokraták nagy győzelmet arattak a kormány, valamint jobboldali ellenzéke, az antiszemita nacionáldemokraták felett. A belső politikai válsághoz külső is járul a francia szövetség feltámasztásával. A Németországtól való elfordulást a piacot német árukkal elárasztó kereskedelmi egyezmény kritikája is elősegítette, valamint a Danzigban egyeduralomra tört nemzetiszociálista párt. Danzig népszövetségi lengyel felügyelete a Németországhoz való viszonyt még jobban elhűvösíti.

Lengyelország rendiállami berendezkedése nem akar előhaladni. Hasonló a helyzet Ausztriában is, ahol a Heimwehr két fejének, Starhembergnek és Feynek viszályát Schuschnigg az egész kakastollas mozgalom likvidálására használta fel. Ez nem ment volna könnyen, ha a kancellár *mögött* nem áll 50.000 korszerűen felfegyverzett katona és a karhatalom. A Heimwehr és Schuschnigg 'Osztrák rohamraj'-ai így a 'Frontmiliciába', a hadseregtartalékba olvasztódtak. Starhemberg pedig, csalódva, a legitimisták felé orientálódik, akiknek a nagygyűlésen *Winter* alpolgármester egész komoly formában vetette fel az 'egységfront' kiterjesztésének tervét egész az illegális marxista pártokig, melyek most az üzembizalmi választásokon fejtettek ki nagy tevékenységet. Bomladozik a rendi állam Bulgáriában is, ahol a *Kioszeivanov* kormány nem meri az ígért választásokat lefolytatni, ami a cankovista minisztereket is ellenzékbe kergeti. A két munkáspárt, két baloldali polgári párt és parasztpárt blokkja u. i. szabad véleménynyilvánítás esetén *elsöpörné* a mai rendszert... Viszont a szomszédos Görögországban *Metaxas* generálist ép' a korporációs állam kiépítése foglalkoztatja. Aki a görög viszonyokat ismeri, nem jósol hosszú életet e kísértetnek, melynek megszemlélésére *Göbhels*, német propagandaminiszter úgy látszik nagyon kíváncsi volt....

Hasonlóan bizakodó a portugál diktatura is, mióta a német és olasz hadianyag-transzfer kereskedelmi országa lett. A madeirai felkelés, valamint az 'Albuquerque' és 'Dao' lázadása *kissé* meghökkentette ugyan *Oliveira Salazar* kormányát, de a miniszterelnök a semlegességi vita kapcsán egy lovassági hadgyakorlaton sietett kijelenteni, hogy az Angliával 1703- resp. 1899 óta fennálló szövetségre támaszkodva országa nem fél

a bonyodalmaktól. Salazer e nyilatkozata, amit külügyminisztere, *Monteiro* is megtoldott, újra rávilágít a háború veszélyére és pedig ennek alakjára, ahogy ezt a szervezett-regresszió képzele el: a jobboldali és a baloldali világnézetek között. A katolikus diktátor e felfogását a pápa ismeretes antibolsevik szövege alátámasztotta.

A háború tehát a láthatáron sötétlik és e szempontból értékelendő Svájc 335 milliós hadi-kölcsöne, amit négyszeresen jegyeztek tul.

Mialatt Európa a háború felé sodródik, Amerika nem győzi hangoztatni semleges voltát. Az U. S. A. elnökválasztási kampányán úgy a republikánus *Landon*, mint a demokrata *Roosevelt* az Európától való visszahúzódást ajánlja. A középnegyed Landon, kit a nagytőke támogat, Rooseveltet bolsevizmussal vádolja és némi igaza is van, amikor megállapítja, hogy a konjunktúra nem Rooseveltet következtében, hanem Roosevelten ellenére jött el. Ezért azonban Roosevelten győzelme a valószínű, ha nem is az 1932-es többséggel. Őt támogatja a szakszervezetek szakmai (és nem csoportonkinti) szervezkedést folytató Lewis-szárnya is. Ha Roosevelten győz, akkor, mint hirlik feladja eddigi kísérletezéseit és a kompromisszumok kényelmes utjára lép. Am a gazdasági válságon nem fog tudni segíteni, miként a fegyverkezési részletkonjunktúra sem tud, ha az 1932-es és 10.34 millió tonnás mélypontról, 33.61 millió tonnára is emelte az utolsó háromnegyed évben az U. S. A. nyersanyagtermelését. — Az U. S. A.-énál viharosabban folyt le Peru köztársasági elnöki választása, amin a baloldal győzött a jobboldalt képviselő *Benavides* elnök felett. A baloldali győzelem mindjárt munkásfelkelést is váltott ki Limában, amit azonban levertek. Ugyancsak Hondurasban is levertek *Morcos Baka* felkelését *Carías* elnök ellen. — Az U. S. A. Panama kormányával kötött csatornavédelmiszerződés értelmében hozzáfogott az új védművek megalkotásához, melyek költsége évente 5 millió dollár, öt éven át.

Ugyancsak fegyverkezik az U. S. A. a Csendes Óceánon is, ahol Hawaii, Guam, Midway, Wake, Howland Backer, Johnston, Kingmans Reef és Pago-Pago szigeteit erősíti meg és az Aljeutákon és Fairbanksnál, Alaskában hatalmas légi flottabázist rendez be, feleletül a japán titkos erősítési munkálatokra a Mariannák szigetein. Az Európában és a Közel-Keleten elfoglalt Angliát most úgy Japánhoz, mint az U. S. A.-hoz jegyzéket intézett a washingtoni szerződés 19. paragrafusában levő erősítési tilalom feltámasztása ügyében, de választ nem kapott.

Japán konokul megy tovább a fegyverkezés utján és a tábornokok katonai diktatúrával fenyegetik *Hirota* miniszterelnököt ellenkezés esetén. A vezérkar már csak a háborúban látja a menekülést a szorongatott gazdasági helyzetből, amit az aranyblokk megszűntét követő kereskedelmi konkurrenca kiélesedése csak fokoz. Innen a Kinára kifejtett nyomás erősítése. A szervezett-regresszió összeműködésének eklatáns példája Tucci tokiói küldetése, mely az olasz-japán barátságot hivatott elmélyíteni, miután másfél év előtt Mussolini még élesen kelt ki Japán fehérvilágot fenyegető magatartása ellen. A háborús hangulatban *Hirota* kormánya az autarchia elérésére tör, amit tessék-lássék államosításokkal (így legújában a villamosiparával) köt egybe. A társadalmi feszültség nyomoztató, a besugórendszer szinte tökéletes, sztrájkok napirenden. Kuriozumpéppen álljon itt, hogy a tokiói Shibuya-negyed örömlányai is sztrájkba állnak.

Japán a legkisebb ellenállási ponton támad: Kinában. Új és új követelésekkel áll elő, amiket Nanking ősi ázsiai bölcsességgel szabotál. Így Japán Északon, ahol megvan a hatalma hozzá maga lát munkához. Ügynekei fellázítják Belső-Mongolia törzseit, melyek betörnek a kínai határ-

tartományokba. Mialatt az északi kormányzókkal Csiang-Kai-sek Hangcsauban tárgyal, ezek titokban szerződést kötnek Japánnal egy 5 millió yenes tőkéjű légitársaság megteremtésére. Japán siet, mert Anglia forszirozza a kínai üzletet. Sir *Frederic Leith-Ross* kedvező jelentésére Anglia egy kb. 10 millió fontos árúkölcsonnt szándékszik Kinának nyújtani, ami ingerültté teszi a Mikádó tanácsadóit. Viszont a Mennyei Birodalomban fokozódik a japánellenes hangulat; a bojkott az egész Délen terjed. Mindennél jellemzőbb, hogy a volt mandzsuri diktátor, *Csang-Hszü-liang*, ki most Szingan-fuból irányítja a hadműveleteket a Nyugat-Senziben és Kelet-Kansziban operáló vörösseregek ellen, a *Daily Herald* munkatársa előtt kijelentette, hogy még utóbbiakkal is hajlandó egységfrontra lépni a japánok ellen.

Október 10-én volt negyedszázados évfordulója a kínai forradalom kitörésének. A polgári köztársaság nem sokra vitte a 25 év alatt, viszont azzal vigasztalja magát, hogy a Közép-Birodalma évszázadokban számol. Csiang-Kail-sek mindenestre elrendelte november 12-re a nemzetgyűlési választásokat, mely a május 5-i alkotmány hivatott elfogadni. Az 1200 tagu nemzetgyűlésre, melyen az elszakított Mandzsuria és Mongolia is képviselve lesz, 665 képviselőt a városok és kerületek, 380-at a hivatások és 155-öt a haderő választ. A jelöltek száma a képviselők tiszterese, amit a kormány egyharmadra redukál és ezeket választják meg. Látható, hogy Csiang is érti a módját, hogy biztos többsége legyen...

A másik modernizálódó ázsiai nagyhatalom, Törökország az 1934-ben bejelentett ötéves tervből eddig hét nagyüzemet épített fel és most e terv 2. ötéves tervvé' bővül. A szén, vas, réz és motorhajtó erő biztosításán kívül e terv a közlekedés fejlesztését és az ipari növények (gyapot) termesztését kívánja megoldani. Kemal Atatürk és Néppártjának diktaturája belpolitikailag a párt- és állam-hatalom koordinációját, a centralizációt és a vezeték nevek rendszeresítését, külpolitikailag a Szovjet Unió szövetségében az előázsiai mohamedán államok blokkjának kiépítését akarja megoldani a júliusban összeült új parlament segítségével. Sziria önállóságának kihirdetésével kapcsolatban erős török elkeseredést szült az Alexandrette-i szandzsák autonómiájának elmaradása, amit pedig az 1921 és 1926-os francia szerződések kilátásba helyeztek. Aleppóban és Beyruthban véres zavargások is voltak ezzel kapcsolatban. Új zavargások törtek ki a palesztinai harcok kapcsán, Saint Jean de Acré-ban is. A palesztinai nemzeti ellenállás azonban már megszűnt, miután az arab bizottság kérésére *Ibn Saud*, *Abdalah*, *Jahja* és *Gházi* arab fejedelmek békeszózata a tisztességes visszavonulásra lehetőséget nyújtott. Ellenére azonban a bojkott és sztrájk megszűntének egyes guerilla csapatok még csatáznak az angolokkal. Az április 19.-én elkezdődött felkelést 28 angol, 80 zsidó és 204 arab életébe került s 142 angol, 220 zsidó és 890 arab sebesült meg. A gazdasági károkról (közel 1 millió fát vágtak ki pl.) nem is szólva. De Anglia nem engedett, mert itt a Kelet-kapujában nem is engedhetett. És a Times már most tiltakozik az ellen, hogy az arab uralkodók beavatkozása bármilyen precedensül is szolgálhasson majd a jövőben...

Palesztinában tehát győzött Anglia, de Egyiptomban még messze van a nyugalmi helyzet elérésétől. A kapitulációk megszüntetése, ami egy januári konferencia feladata lenne, nem fog menni surlódások nélkül. Az előzetes tárgyalásokat maga *Makram Ebeid* pasa külügyminiszter folytatja majd le Európában, amit *Nahaz* pasa már kontinentális utján előkészített. A hazatérő *Nahaz* kiegészése ellen, bár diadalmámor fogadta, máris szervezkedik *Ali Aluba* pasa vezetésével egy „Nemzeti front” és már fogadtatásánál összeverekedtek a nacionalista zöldingesek *Nahaz*

kékingeseivel. Mindenesetre pozitívum az egyiptomi csapatok újra való bevonulása Szudánba, *Abd el Maguid Fawzi* parancsnok vezetésével. Más kérdés, hogy a nyomorult fellahon valóban oly nagy mértékben segít-e majd az egyiptomi polgárság diadala.

Abessziniában most játszódik le a dráma végső felvonása. Az esős évszak elmúltával megindultak *Geroso* tábornok motorizált osztagai és véres harcban elfoglalták Abarasszam-hegyhátat, miáltal megnyílt az ut Sidamo tartományba. A gorei kormány *Ras Imru* felbomlott seregmaradványaival Ugandába menekült. A Négus utolsó kormányának a halálos dőfést Dzsimma szultánjának felkelése adta meg, miként *De Bono* könyvéből is kitűnik, hogy az olaszok gyors sikereiket pártütések szításával érték el a hadjárat folyamán. (D. F.)

S Z E M L E

HATVÁNY LAJOS: ADY KÖRÜL. (Különlenyomat a budapesti Szocializmus szeptemberi számából.)

Hatvany Lajos hangja, a magyar bírálatnak és publicisztikának ez a csapongóan szellemes, szenvedelmével perzselő, tüzével értelemtisztító hang ujabban már-már csak legszemélyesebb ügyeiben csattan föl. Már-már csak Ady védelmében... Holott — ez a friss Ady-apológia is bizonyítja — Hatvany nemcsak kifejező erejében lombosodott s. kiállításában izmosodott, de mondanivalója is ezer. Ahogy ebben a csöpp füzetben Ady Féja Géza által kiadott hirlapi cikkeit nyeglén bíráló Hevesi András felett jogos haragját elengedi s ahogy ez a harag elárad a mai magyar szellemiség egész bozótosán s a csinytevő Hevesi lemerésén túl a fölényes Adyba harapónak helytadó Babitson s a Babits keze közt sorvadozó Nyugaton elveri a port, s ahogy a szűk körű véletlenül a friss magyar irodalom annyi baját, nyavalyáját kitapintja, — mindez nemcsak tisztázásai miatt követeli a rámutatást, de azért a realista szemléletért és meggyőződésért is, mely ebben a bírálatfeletti bírálatban oly bátorsággal jelentkezik. A magyar írástudás eléggé fel nem róható bűnös fényűzése, hogy a magyar szó anyajegyében ma Hatvanynak nincs és nem lehet fóruma. — Következőkben az oly szélesen hadakozó kis füzet egyik gazdag szakaszát mutatjuk be olvasóinknak. (g.)

A fanyalgó recenzió cikkének egyik részletében, akarva, nem akarva, kénytelen elismerni, hogy Ady: „a tisztos színvonalú polgár és kultúrember ösztönös iszonyával és felháborodásával követel emberi életet a föld kiszipolyozott rabszolgáinak”. Azaz, hogy Ady Endre sohasem cselekedte azt, amit a nevére esküvő mai, faluzgató szociológusok cselekednek, ő még a népért küzdő publicisztikájában „sem csinált mítoszt és a polgári kultúra mindent elsodró tankját a népből.” E helyes és méltányos megállapítások után, ugyanez a cikk másik részletében mégis úgy állítja be a költőt, mint afféle „sokréttű, kevert, gyakran ellentmondó”, szóval, ha jól értjük az állítólag Adyt jellemző, valósággal elítélő jelzőket, — mint a Hevesi-féle állhatatos és következetes „literary gentleman” szemében, nem megbízható és nem egészen komolyan veendő, gyanus egyéniséget. Aminthogy Hevesi nem is csinál belőle titkot, hogy ő Adyban látja a századelő nem mindig világosan, de annál erőteljesebben